

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

navrhovatelů:

oba zastoupeni Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem
advokátní kanceláře Dohnal & Bernard, s. r. o.
se sídlem Klokotská 103, Tábor

proti
odpůrci:

Město Nové Město nad Metují

se sídlem Náměstí Republiky 6, Nové Město nad Metují
zastoupeno JUDr. Jiřím Všetečkou, advokátem
advokátní kanceláře Všetečka & partneři a spol., se sídlem Orlická 163,
Hradec Králové

za účasti:

a

všech zastoupených Mgr. Janem Petrášem, advokátem
se sídlem Palackého 71, Náchod

v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Nového Města nad Metují, schváleného zastupitelstvem města Nové Město nad Metují dne 19. 4. 2018,

takto:

- I. Návrh se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:**I. Obsah návrhu**

1. V úvodu návrhu navrhovatelé konstatovali, že usnesením zastupitelstva města Nové Město nad Metují ze dne 19. 4. 2018 byl formou opatření obecné povahy podle § 171 až § 174 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vydán Územní plán Nového Města nad Metují, který nabyl účinnosti dne 5. 5. 2018 (dále také jen „Územní plán“ či „Územní plán Nového Města nad Metují“ či „ÚP“).
2. Předmětným návrhem se navrhovatelé domáhají zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Nového Města nad Metují - a to konkrétně co do části stanovení podmínek prostorového uspořádání ploch BI zrušením vět „Výměra každého nově vymezeného/vyčleněného pozemku bude 700 m² (u plochy dvojdomku 350 m²)“ a „MIN. % ZELENĚ 55“ a v části stanovení podmínek prostorového uspořádání ploch OM zrušením věty „max. zastavěná plocha pro jednotlivé stavby 2.000 m²“ a dále textové i grafické části vymezující plochu dopravní infrastruktury D.3 a plochu veřejně prospěšné stavby W.D8.
3. Navrhovatelé nejprve, a to v obecné rovině, uvedli, že spolu s dalšími osobami usilovali po celou dobu přípravy Územního plánu o to, aby jeho části byly řešeny jiným způsobem. V obecné rovině se tedy návrh týká podmínek (regulativů) pro využití ploch bydlení v rodinných domech, koridoru D.3 pro umístění místní komunikace, vymezení veřejných prostranství, vymezení veřejně prospěšných staveb, vymezení ploch zeleně a vymezení ploch občanského vybavení. Navrhovatelé podávají proti Územnímu plánu předmětný návrh na zrušení některých jeho částí, když namítají, že jeho vydáním byli zkráceni na svém vlastnickém právu a na právu na řádné vypořádání námitek (a tím také na právu na spravedlivý proces). Navrhovatel a) současně jako zástupce veřejnosti namítá, že byl zkrácen také na právu, aby vydané opatření obecné povahy bylo v souladu se zákonem (zejména pak pokud jde o návrhové námítky č. 3 a 4).
4. Navrhovatel a) je vlastníkem pozemků p. č. 843/73, 843/57, 843/55 a 843/10 v k. ú. Vrchoviny. Na těchto pozemcích je vymezena plocha Z.M2, která je plochou se způsobem využití BI. Navrhovatel a) konkrétně nesouhlasí s tím, jaké podmínky stanoví napadený ÚP pro využití ploch BI. Domnívá se, že tyto podmínky nepřiměřeně a neodůvodněně omezují možnost využití pozemků k obytné zástavbě. Námítky podal navrhovatel a) jako vlastník dotčených pozemků dne 19. 2. 2014. Dále navrhovatel a) nesouhlasí s tím, že na sousedních pozemcích (zejm. p. č. 843/72, 883/17, 833/42 a 833/39 v k. ú. Vrchoviny) je vymezena plocha koridoru dopravní infrastruktury D.3, která je současně vymezena jako veřejně prospěšná stavba W.D8 s možností vyvlastnění. Navrhovatel a) nesouhlasí s tím, že přímo do obytné zóny tvořené zastavitelnou plochou Z.M2 a navazujícími plochami OM a BI má být svedena doprava ze zastavitelné plochy Z.M3 a také tranzitní doprava směrem od obce Příbyslav.
5. Navrhovatelka b) je výlučným vlastníkem pozemků par. č. 831/1, 831/3, 832/4, 833/33, 833/34, 833/31, 833/45, 834/3, 843/13, 843/40, 843/52, 843/58, 883/12, 883/13, 883/14, 883/17, 251/1, 251/7. Dále je podílovým spoluvlastníkem s podílem 9/10 pozemků p. č. 833/36, 833/37, 833/39, 833/40, 833/41, 833/42, vše v k. ú. Vrchoviny. Na těchto pozemcích jsou vymezeny plochy Z.M1, Z.M2, D. 3 a veřejně prospěšná stavba W.D 8.

6. Následně již navrhovatelé rozvedli jednotlivé a jimi (samostatně či společně) v návrhu uplatněné návrhové body.
7. **První návrhovou námitkou navrhovatel a) napadal stanovení podmínek pro využití ploch s rozdílným způsobem využití pro plochy BI – bydlení v rodinných domech – městské, a to povinné min. výměry nově vymezeného/vyčleněného pozemku 700 m² a min. podíl zeleně 55% pro plochy BI. Přímo vlastnického práva navrhovatelů se týkají tyto podmínky pro plochu Z.M2.**
8. Výše uvedené navrhovatel a) namítal již ve své námitce vznesené dne 19. 2. 2014 v průběhu pořizování územního plánu. Jeho námitka byla vypořádána odpůrcem na str. 533 Kapitoly 15 odůvodnění napadeného Územního plánu. Navrhovatel a) je však přesvědčen, že uvedená regulace zasahuje do jeho vlastnických práv a tato omezuje.
9. Konkrétně svou návrhovou námitku, co do obsahové a věcné části, navrhovatel a) rozvedl tak, že u ploch BI je napadeným opatřením obecné povahy stanovena pevná velikost nově vymezeného/vyčleněného pozemku 700 m². U jiných ploch pro bydlení je velikost pozemku stanovena výslovně jako minimální (u BH min. 1500 m², u BV min. 1000 m²). To, že by se i u ploch BI mělo jednat o velikost minimální, z napadeného opatření obecné povahy nevyplývá. Stanovení pevné velikosti pozemku je podle přesvědčení navrhovatelů v rozporu se zákonem, když neumožňuje vlastníkovvi rozhodnout se v rámci stanovených mantinelů pro řešení, které vyhovuje co nejvíce jeho představám.
10. Navrhovatel a) nevidí a napadené opatření obecné povahy neuvádí žádný racionální důvod, proč by ve stejné lokalitě musely být nyní všechny pozemky velké min. 700 m². Odporuje to charakteru výstavby v lokalitě a odpůrce neuvádí v odůvodnění žádnou konkrétní informaci o tom, proč by nová výstavba měla být takto unifikovaná. Navrhovatel a) má legitimní zájem na tom, aby z hlediska velikosti pozemků a tím i jejich ceny či nároků na následnou údržbu pro potenciálního stavebníka bylo možné nabídnout variabilní parcely o různých výměřích včetně těch menších. Na kvalitní rozvoj sídla nemá odpůrcem zvolená regulace žádný vliv, resp. má vliv negativní, když například způsobuje problémy s nežádoucí rozvolněností zástavby, zbytečnými zábory zemědělské půdy, delšími inženýrskými sítěmi, větší plochou komunikací a z toho vyplývajícími vyššími provozními náklady apod.
11. Odpůrce neuvádí, jak může velikost pozemku či podíl zeleně při dodržování zákonných stavebních předpisů a ostatních podmínek ÚP vyvolat nežádoucí fragmentaci, či dokonce výškové nebo funkční excesy. Pokud by měla být napadenou regulací zajištěna ochrana krajinného rázu, ochrana kulturních a historických hodnot, zejména pohledových kompozičních souvislostí s MPR, je bezpodmínečně nutné v odůvodnění územního plánu vysvětlit, jak mohou zvolené parametry k ochraně těchto hodnot či dosažení těchto cílů sloužit. Z uvedené regulace dle názoru navrhovatele a) de facto plyne, že zejména u menších pozemků jde o regulaci nepřiměřenou. Stavebníci nepožadující k domu velkou zahradu a nemající možnost zakoupit malý pozemek jsou proti své vůli nuceni provádět nezbytné práce související s údržbou vnucené zeleně. Napadený ÚP ani ve svém odůvodnění a ani v reakci na námitky navrhovatelů nevysvětluje, proč je pro jednotlivé druhy ploch s rozdílným způsobem využití stanoven zcela odlišný min. podíl zeleně. Navrhovatel a) považuje odůvodnění uvedené odpůrcem za nedostatečné, protože je příliš uniformní, příliš obecné a nezohledňuje specifika jednotlivých částí města. Z tohoto pohledu je považuje za nepřezkoumatelné. S ohledem na to, že napadený ÚP nestanoví specifické podmínky pro využití pozemků se způsobem využití BI v plochách, kde se nacházejí pozemky ve vlastnictví navrhovatele, nemá navrhovatel možnost navrhnout zrušení pouze v rozsahu týkajícím se pozemků v jeho vlastnictví. Proto navrhuje zrušení napadených podmínek využití u všech ploch s využitím BI.
12. **Druhou návrhovou námitkou navrhovatelka b) napadala stanovení podmínek pro využití ploch s rozdílným způsobem využití pro plochy OM - občanské vybavení -**

komerční zařízení malá a střední, a to povinné max. zastavěné plochy pro jednotlivé stavby 2.000 m². Přímo vlastnického práva navrhovatelů se týkají tyto podmínky pro části ploch Z.M1 a Z.M2, kde je stanoven způsob využití OM.

13. V námítce ze dne 27. 2. 2017 navrhovatelka b) rozporovala snížení velikosti max. zastavěné plochy pro jednotlivé stavby v plochách OM z 3. tis. m² na 2 tis. m² a naopak požadovala zvýšení max. zastavěné plochy na 4 tis. m². Odpůrce nepovažoval podání navrhovatelky z 27. 12. 2017 za námítku, protože podle jeho názoru se netýkala změn provedených v návrhu předmětného opatření obecné povahy po veřejném projednání. S tímto závěrem navrhovatelka nesouhlasí, a to z důvodu, že jak sám odpůrce uvedl na str. 304 Kapitoly 17 nazvané Vyhodnocení ostatních podání obdržných v rámci opakovaného veřejného projednání, na základě námítky provedl úpravu části odůvodnění napadeného ÚP v kapitole 13.5.2. Nedošlo pouze ke změně číslovky z 3000 m² na 2000 m², ale i dalšího textu. Zjevně tedy nešlo pouze o chybu v psaní, jak uvádí odpůrce ve vyhodnocení námítky. Je tedy zřejmé, že výhrady navrhovatelky se týkaly části ÚP, ve kterém došlo ke změně a že podání ze dne 27. 12. 2017 bylo námítkou. Podle přesvědčení navrhovatelky tedy její podání ze dne 27. 12. 2017 bylo námítkou a odpůrce pochybil, pokud je považoval za zákonem nepojmenované „ostatní podání“. O námítce z tohoto důvodu nerozhodl, vypořádal jí uvedením formulace „Podání je nepřipustné“. I to považuje navrhovatelka za nezákonné.
14. K obsahu vypořádání námítky na str. 301 a násl. Kapitoly 17 odůvodnění napadeného ÚP a v části 13.5.2. odůvodnění napadeného ÚP uvedla navrhovatelka, že regulace obchodních ploch je nepřiměřená a likviduje možnost výstavby obchodního domu bez jakéhokoliv zdůvodnění. Z napadeného ÚP nelze zjistit důvod, proč se odpůrce rozhodl znemožnit výstavbu staveb pro občanské vybavení větších než 2 tis. m². Na str. 305 Kapitoly 17 odpůrce sdělil, že požadavek na možnost staveb až do 4 tis. m² je v rozporu s urbanistickou koncepcí, která v plochách OM předpokládá pouze výstavbu menší občanské vybavenosti. Odpůrce uvádí, že menší stavby tohoto druhu jsou adekvátní stávající zástavbě v okolí ploch OM a že plocha do 2 tis. m² je plně dostačující pro objekt obchodního domu odpovídajícího velikosti města. To jsou ovšem zcela spekulativní tvrzení, neboť plochy OM jsou určeny i pro občanskou vybavenost střední a nelze stanovit žádné racionální kritérium pro posouzení adekvátnosti výstavby na sousedících plochách s různým způsobem využití. Mezi předpoklady pro kvalitní rozvoj sídla s účelným využitím a prostorovým uspořádáním území patří i vytvoření podmínek pro vyhovující prodejní/obchodní plochy. Pouhé strohé odkázání prodejen do výrobní zóny takovým vytvořením podmínek jistě není, a to už s ohledem na název plochy „občanské vybavení“. To nepochybně do výrobních ploch nepatří. Neexistence možnosti vybudovat při dodržení podmínek územního plánu obchodní dům (nezbytná plocha výrazně převyšuje 2 tis. m²), je tak urbanisticky nepřijatelná.
15. Z výše uvedených důvodů navrhovatelka b) k této části namítá, že odpůrce se její námítkou k regulaci velikosti obchodních ploch dostatečně nezabýval, a proto je nedostatečně odůvodněné i omezení vlastnických práv.
16. **Třetí návrhovou námítkou oba navrhovatelé napadali vymezení plochy pro dopravní infrastrukturu D.3, a v neposlední řadě, čtvrtou návrhovou námítkou, oba navrhovatelé napadali vymezení veřejně prospěšné stavby WD 8.**
17. Navrhovatelé ve svých námítkách rozporovali to, že na pozemcích v jejich vlastnictví - navrhovatelka b) a v jejich sousedství - navrhovatel a) je vymezena plocha pro dopravní infrastrukturu D. 3 a veřejně prospěšná stavba WD 8 (dále jen „napadená komunikace“). Navrhovatel a) uváděl výhrady k těmto částem napadeného ÚP v námítkách zástupce veřejnosti ze dne 19. 2. 2014 a navrhovatelka b) v námítkách ze dne 20. a 23. 2. 2014.
18. Napadená komunikace má dle ÚP sloužit ke dvěma účelům. Primárně k dopravní obsluze zastavitelné plochy Z.M3 a dále v budoucnu k řešení dopravy ze směru od obce Přibyslav.

Navrhovatelé jsou přesvědčeni, že doprava od obce Příbyslav je zcela dostatečně řešena dnešními komunikacemi. Navíc, přeložka komunikace III/01422 je v napadeném OOP vymezena pouze jako územní rezerva. Tzn., že její případná realizace je podmíněna prověřením tohoto řešení v procesu změny územního plánu nebo při pořizování nového územního plánu a tedy následným vymezením plochy pro dopravní infrastrukturu v podobě, která umožní rozhodování o změnách v území. Jediným reálným současným důvodem vymezení napadené komunikace je tak dopravní obsluha zastavitelné plochy Z.M3.

19. Vymezení napadené komunikace považují navrhovatelé za nezákonné z několika důvodů. Předně pro dopravní obsluhu plochy Z.M3 směřující do centra města je zcela dostatečná stávající síť komunikací. Odpůrce ve vypořádání námítky uvádí rozporuplné informace. Nejprve uvádí, že zcela absentuje dopravní napojení plochy Z.M3 k severozápadu. V další větě pak konstatuje, že „*Z tohoto pohledu jednoznačně vyplývá potřeba zajistit dopravní napojení a současně samotnou průchodnost územím co nejbližší, resp. nejnižší, což je právě obsahem územního plánu.*“ Dále pak uvádí, že variantní řešení navrhovatelů by bylo pokračováním urbanisticky velmi nevhodného vývoje spočívajícího v absenci dostatečně dimenzovaného dopravního napojení (tj. dopravního propojení ve východo-západním směru). Napadený ÚP je v této části nepřezkoumatelný, protože je vnitřně rozporný, když uvádí 3 odlišné potřeby dopravního napojení – severozápadní, co nejnižší a východo-západní. Napadená komunikace svede dopravu z připravované výstavby 150 rodinných domů do již zastavěných částí města a do zastavitelné plochy Z.M2. V ploše Z.M2 již probíhá výstavba a vzniká zde další část města s hustou zástavbou rodinnými domy. Vést dopravní napojení z nově vymezované rozsáhlé zastavitelné plochy Z.M3 do již realizované a nyní budované obytné části města odporuje dle navrhovatelů cílům a úkolům územního plánování.
20. Pokud se odpůrce domnívá, že stávající komunikace (Po Vodojemem, Rovná, Okrajová a Luční s následným napojením na ulici Družební resp. ČSA) nejsou pro dopravní obsluhu plochy Z.M3 dostatečné, měl v první řadě zvážit, zda není plocha Z.M3 naddimenzovaná.
21. Navrhovatelé ve svých námítkách navrhovali variantní řešení dopravního napojení plochy Z.M3 (a potenciálně také dopravy od obce Příbyslav), a to k severozápadu mimo město (směr Vrchoviny-Náchod). Pokud se odpůrce domnívá, že stávající komunikace nejsou pro dopravní obsluhu plochy Z.M3 dostatečné a rozhodl se ponechat plochu Z.M3 v takto velkém rozsahu, měl při vědomí postupné zástavby plochy Z.M2 prověřit, zda návrh variantního řešení nabízeného navrhovatelí nerespektuje lépe požadavky stavebního zákona. To se nestalo. Odpůrce odmítl nabízené variantní řešení s využitím zcela obecných, zčásti protichůdných (viz výše) a zčásti nepravdivých argumentů. Ty jsou shrnuty zejména na str. 509, 513, 519 a 562 Kapitoly 15 odůvodnění napadeného ÚP.
22. Navrhovatelé jsou proto přesvědčeni, že odpůrce nedostal povinnosti sáhnout k omezení jejich vlastnických práv (a dalších osob, které vlastní pozemky podél plochy D.3 a ulice Dubinky) pouze z nezbytných důvodů, v nezbytném rozsahu a pokud veřejný zájem na takovém zásahu převažuje nad zájmem ústavně zaručeného práva na ochranu vlastnictví. Navrhovatelé dále konstatují, že důvody uvedené odpůrcem k odmítnutí variantního řešení jsou nedostatečně konkrétní a zčásti vnitřně rozporné, a jsou proto nepřezkoumatelné. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že důvody uváděné odpůrcem jsou konkrétní dostatečně, namítli navrhovatelé, že jsou tyto důvody v rozporu s obsahem podkladů pro tvorbu napadeného ÚP, s pravidly logického uvažování a s cíli a úkoly územního plánování. Navrhovatel a) k této části dále namítl, že odpůrce se jeho námítkou uplatněnou jako zástupcem veřejnosti v části obsahující požadavek a návrh na variantní řešení vůbec nezabýval, neboť dospěl chybně k závěru, že jím uplatněná námítka neodpovídá obsahu věcně shodné připomínky zmocňujících občanů. Napadený ÚP je tak v této části dle navrhovatelů nezákonný.

23. S ohledem na vše výše uvedené tak navrhovatelé navrhli, aby krajský soud napadené opatření obecné povahy, Územní plán města Nové Město nad Metují, zrušil co do části stanovení podmínek prostorového uspořádání ploch BI zrušením vět „Výměra každého nově vymezeného/vyčleněného pozemku bude 700 m² (u plochy dvojdomku 350 m²)“ a „MIN. % ZELENĚ 55“ a v části stanovení podmínek prostorového uspořádání ploch OM zrušením věty „max. zastavěná plocha pro jednotlivé stavby 2.000 m²“ a dále v textové i grafické části vymezující plochu dopravní infrastruktury D.3 a plochu veřejně prospěšné stavby W.D8.

II. Vyjádření odpůrce

24. K podanému návrhu na zrušení Územního plánu Nového Města nad Metují se vyjádřil odpůrce, konkrétně svým podáním ze dne 20. 5. 2019, v němž uvedl, že návrh je nedůvodný a navrhl jeho zamítnutí v celém rozsahu.

25. K návrhovým bodům týkajícím se podmínek využití ploch BI odpůrce nejprve v úvodu přiznal chybu v nastavené pevné výměře pozemku 700 m² s tím, že již byl dán pokyn k odstranění této chyby v rámci společného jednání dle § 50 stavebního zákona k projednávané změně č. 1 ÚP. Stanovenou regulací minimální velikosti pozemků a minimální výměry zeleně odpůrce považuje za přiměřenou konkretizaci povinného obsahu územního plánu dle ustanovení části I. odst. 1 písm. f) Přílohy č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., dle kterého územní plán musí obsahovat podmínky prostorového uspořádání (např. stanovení rozmezí výměry pro vymezování stavebních pozemků a intenzity jejich využití). Odpůrce je přesvědčen o tom, že nastavení konkrétních podmínek územního plánu pro prostorové uspořádání ploch BI je vyjádřením vůle samosprávy ve vztahu k tomu, jak mají být tyto plochy na území města řešeny a je tím doplněna celková urbanistická koncepce územního plánu. Z platných právních předpisů vyplývá, že přiměřenou konkretizaci povinného obsahu územního plánu je nutno provést, přičemž dle názoru odpůrce není možno nějak „právně“ měřit, jaká minimální velikost nově vymezovaných pozemků by měla být, aby se nejednalo o nepřiměřené zásahy do vlastnických práv.

26. K návrhovým bodům týkajícím se podmínky využití ploch OM - velikost max. zastavitelné plochy, odpůrce uvádí, že i v případě této regulace se dle jeho názoru jedná o přiměřenou a nutnou konkretizaci povinného obsahu ÚP, opět vycházející z vyhlášky č. 500/2006 Sb. a ze skutečnosti, že parametry prostorového uspořádání na území města jsou vyjádřením vůle samosprávy. Navrhovatelka b) například nijak nedokládá či nekonkretizuje, proč by obchodní dům nešlo realizovat v rámci objektu o ploše 2 tis. m². Dle názoru odpůrce to je rozhodně možné – jednalo by se např. o budovu o rozměrech 30 * 67 m. Pro srovnání lze uvést, že největší obchodní objekty v Novém Městě nad Metují mají např. 1120 m² (Albert), 1126 m² (Penny market) či 2043 m² (nákupní retail park s celkem 6 obchody). Odlišný názor zpracovatele územního plánu na urbanistickou koncepci města od názoru navrhovatelky b), který byl schválen ze strany samosprávy, dle odpůrce nepředstavuje automaticky nepřiměřený zásah do vlastnických práv.

27. K návrhovým bodům týkajícím se podmínek využití ploch BI a OM odpůrce souhrnně uvedl, že platný Územní plán Nového Města nad Metují přináší do území výrazné možnosti zhodnocení pozemků ve vlastnictví navrhovatelů a je pravdou, že k tomu současně stanovuje určité meze. Toto stanovení ale není možno chápat jako nepřiměřený zásah do vlastnických práv navrhovatelů. Je nutno si uvědomit, že pokud by zde nebyl žádný územní plán, navrhovatelé by o žádné plánované zástavbě na jejich pozemcích ani nemohli uvažovat. Více k tomu je pak uvedeno v odůvodnění předmětných rozhodnutí o námitkách včetně odkazu na relevantní judikaturu.

28. Odpůrce je přesvědčen o tom, že pokud soud uzná za nutné předmětnou část územního plánu kvůli nastavené regulaci pro jeho nezákonnost opravdu zrušit, mělo by toto být omezeno pouze na pozemky ve vlastnictví navrhovatelů. Plošné zrušení nastavených podmínek by odpůrce

považoval za nepřiměřený soudní zásah do navržené koncepce, která byla dohodnuta jak s dotčenými orgány hájícími veřejné zájmy, tak s veřejností hájící své zájmy soukromé. Proti navrženým podmínkám u ploch OM nikdo kromě navrhovatelů (včetně navrhovatele jako zástupce veřejnosti) připomínky či námítky nepodal.

29. K návrhovým bodům týkajícím se vymezení plochy pro dopravní infrastrukturu D.3 a vymezení veřejně prospěšné stavby W.D8 odpůrce uvedl, že územní plán vymezuje zastavitelné plochy a k nim současně zajišťuje jejich dopravní napojení. Odpůrce nesouhlasí s tím, že takového řešení nepřiměřeně zasahuje do vlastnických práv. Územní plán zde vymezil jednak zastavitelné plochy výrazně zhodnocující pozemky ve vlastnictví navrhovatelů a dalších vlastníků, ale dostal i povinnosti uložené stavebním zákonem (viz cíle a úkoly územního plánování stanovené v § 18 a 19 stavebního zákona) a rovněž pro tyto pozemky vymezil řádné dopravní napojení. I pro tyto lokality platí skutečnost uvedená výše, a sice, že územní plán také nemusel v této lokalitě navrhovat nic, ani předmětný koridor pro místní komunikaci, ani zastavitelné plochy. Není pravdou, jak je uvedeno v návrhu, že koridor D.3 svádí do zastavitelné plochy Z.M2 tranzitní dopravu od obce Přibyslav. Koridor D.3 končí na hranici zastavitelné plochy Z.M3 a je vymezen pro stavbu místní komunikace.
30. Odpůrce odkázal na příslušná rozhodnutí o námítkách včetně jejich odůvodnění a dále na obsah spisového materiálu, který mimo jiné obsahuje metodický dotaz pořizovatele a odpověď Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, resp. Ministerstva pro místní rozvoj ČR. Dle názoru odpůrce pořizovatel provedl maximum pro to, aby správně vyhodnotil, jak s podáními navrhovatele coby zástupce veřejnosti naložit. Zároveň odpůrce uvedl, že územní plán žádnou tranzitní dopravu skrze „obytnou čtvrť“ nevede – územní plán nevymezuje přeložku silnice III/01422 a už vůbec ne přes zastavitelnou plochu Z.M2. Toto jednoznačně dokládá grafická část územního plánu. Pro tuto přeložku je zde vymezena pouze územní rezerva, avšak mimo zastavěné území a zastavitelné plochy (tj. ve volné krajině), která nemůže mít na pozemky ve vlastnictví navrhovatelů žádný vliv (dle judikatury takováto rezerva nezasahuje ani do vlastnických práv vlastníků pozemků v této rezervě). U plochy Z.M2 je pak navržen koridor pro standardní místní komunikaci, jak je již konstatováno výše.
31. Odpůrce dále zdůraznil, že ve věci předmětného dopravního koridoru bylo v roce 2015 ze strany vedení města jednáno s navrhovatelem a), kdy v průběhu procesu pořizování územního plánu došlo k oboustranné shodě na řešení – rozšíření zastavitelné plochy Z.M2 ve vlastnictví navrhovatele a) na úkor zúžení koridoru s dopravní infrastrukturou a veřejným prostranstvím – viz příslušná rozhodnutí o námítkách, kde se námítkám vyhovovalo.
32. Spíše na okraj odpůrce uvedl, že na úvaze soudu ponechává otázku žalobní legitimace navrhovatele a) coby zástupce veřejnosti a s tímto související odůvodnění některých návrhových bodů. Odpůrce k věci uvedl, že se neztotožňuje s názorem navrhovatele a), že jako zástupce veřejnosti je oprávněn namítat jakékoliv nezákonnosti napadeného územního plánu, aniž by tyto nezákonnosti musely mít dopad do jeho hmotných práv. Odpůrce je přesvědčen, že žalobní legitimace zástupce veřejnosti je limitována obsahem věcně shodné připomínky, na jejímž základě byl zástupce veřejnosti zmocněn podat k návrhu územního plánu námítku.
33. Závěrem odpůrce vyjádřil přesvědčení, že opatření obecné povahy – Územní plán Nového Města nad Metují, bylo vydáno v souladu se zákonem, při jeho vydání postupoval odpůrce v mezích své působnosti a pravomoci a toto opatření bylo vydáno zákonem stanoveným způsobem. Odpůrce má rovněž za to, že toto opatření obecné povahy není v rozporu se zákonem a do vlastnické sféry navrhovatelů nezasahuje nepřiměřeným způsobem.

III. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

34. Osoby zúčastněné na řízení úvodem svého vyjádření konstatovaly, že jako vlastníci nemovitostí nacházejících se ve vymezeném území Z.M3, by v případě zrušení části Územního

plánu týkající se dopravní infrastruktury D.3 a plochy veřejně prospěšné stavby W.D8, tak jak navrhuje navrhovatelé, byly přímo dotčeny, neboť by došlo fakticky k znemožnění přístupu k notné části zastavitelných pozemků v území Z.M3 v jejich vlastnictví, kde je dle Územního plánu plánována výstavba až 150 rodinných domů. Tím by došlo k zásadnímu omezení zastavitelnosti plochy Z.M3, a tedy i zásadnímu omezení jejich vlastnických práv.

35. Návrh řešení dopravní obsluhy pro plochu Z.M3 uvedený navrhovateli dle jejich názoru neřeší dopravní obslužnost celé plochy Z.M3, ale pouze části nejbližší přilehlé k doposud zastavěné části. Takto vedené napojení však svede veškerou dopravu od nově vystavených domů skrze současnou obytnou zónu do ulice Družební, neboť jiné napojení na silnici č. I/14 v současnosti neexistuje.
36. Navrhovateli nastíněné řešení výstavby nové cesty mimo zastavitelnou plochu Z.M2 je navázané na dnes neexistující přeložku silnice č. I/14. Navrhované řešení, zvláště pokud by mělo dojít k napojení tímto „bypassem“ až na stávající silnici č. I/14, je významně nákladnější (jak sami navrhovatelé přiznávají je o 150 m delší a tedy i nevhodnější a v blízké době nerealizovatelné.
37. Napadeným Územním plánem došlo dle osob zúčastněných na řízení k zúžení dopravního koridoru - dopravní infrastruktury D.3 a plochy veřejně prospěšné stavby W.D8 na cca 17 m, tedy došlo nikoliv k novému omezení navrhovatelů, ale ke snížení omezení navrhovatelů, neboť předchozím územním plánem zde byla plánována přeložka III/14022 s významně širším koridorem.

IV. Replika navrhovatelů k vyjádření odpůrce a osob zúčastněných na řízení, duplika odpůrce

38. K procesní obraně odpůrce (a vyjádření osob zúčastněných na řízení) se vyjádřili navrhovatelé ve svém podání ze dne 18. 6. 2019. Pokud jde o procesní obranu odpůrce, tuto navrhovatelé postupně vyvraceli, a to na základě obdobných argumentů a tvrzení, jako byly uvedeny v samotném návrhu a jak jsou shrnuty výše.
39. Na repliku navrhovatelů rovněž zareagoval odpůrce, konkrétně svým podáním ze dne 27. 6. 2019. Opětovně zopakoval svá procesní tvrzení a stanoviska. Nad rámec své procesní obrany, jak je specifikována výše, neuvedl nic dalšího.

V. Jednání krajského soudu

40. Při jednání soudu dne 26. 9. 2019 zástupce navrhovatelů úvodem podotkl, že v posuzované věci jsou nastoleny dva okruhy návrhových bodů. Jednak jde o podmínky prostorového uspořádání, které navrhovatelé považují za neproporcionální z důvodů uvedených v návrhu, a dále jde o plochu dopravní infrastruktury. Také úpravu této plochy považují navrhovatelé za neproporcionální. Zdůraznil, že ohledně této problematiky navrhli v průběhu přípravy územního plánu variantní řešení, za účelem jehož realizace byli ochotni poskytnout i svoje pozemky. Jsou toho názoru, že jimi navržená varianta nebyla v průběhu přípravy návrhu územního plánu detailně prověřena a její zamítnutí nebylo řádně odůvodněno.
41. Zástupce odpůrce ohledně limitu velikosti pozemku 700 m² ve funkční ploše BI uvedl, že odpůrce uznává důvodnost této námítky. Náprava bude zjednána v nyní již připravované změně č. 1 napadeného územního plánu. Naopak za zcela důvodný a proporcionální považuje limit zastavěné plochy objektu 2 000 m² ve funkční ploše OM. Objekty nacházející se na větší výměře již totiž vyvolávají v území řadu konfliktů, např. dopravních, a tomu chtěl odpůrce stanovením tohoto limitu zabránit. Objekty takové velikosti jsou pak mnohdy i objekty nadmístního významu, tedy již územním plánem ani být řešeny nemohou. Pokud jde o plochu dopravní infrastruktury D.3, poukázal na dohodu, resp. zápis z jednání ze dne 4. 3. 2015, který

v bodě 4. obsahuje dohodu zúčastněných, tedy i navrhovatelů, o podobě daného území. Tato dohoda řešila i podobu zmíněné místní komunikace. Dle odpůrce je proto s podivem, že s touto návrhovou námitkou dnes navrhovatelé přicházejí.

42. Odpůrce dále uvedl, že pevně stanovený limit 700 m² ohledně velikosti pozemku ve funkční ploše BI považuje za neudržitelný. V budoucnu jej proto hodlá upravit tak, že tento limit by představoval pouze minimální hodnotu. Odpůrce si ale nemyslí, že by to mělo být důvodem k tomu, aby v této části bylo návrhu vyhověno. Podle jeho mínění by tím vznikla v územním plánu nevyplněná mezera, která by mohla mít negativní vliv na další souvislosti. Dodal ještě, že pokud jde o reálnou činnost správních orgánů v praxi, pak je uvedený limit již dnes fakticky vnímán jako minimální, nikoliv jako pevně stanovený. V tomto směru jsou i přijímána rozhodnutí, např. stavebního úřadu.
43. Zástupce osob zúčastněných na řízení nejprve uvedl, že pokud jde o diskutovaný limit 700 m², pak již z obsahu územního plánu je podle něj zřejmé, že fakticky byl ze strany pořizovatele tento limit vnímán jako minimální. V souvislosti s tím odkázal na vypořádání námítky č. 253 na str. 533 územního plánu. Skutečnost, že z výrokové části územního plánu vypadlo slůvko „minimální“ proto vnímá toliko jako formální pochybení. Pokud jde o lokalitu D.3, tak podle jeho názoru byla místní komunikace vymezena proporcionalním způsobem. Připomněl, že původně měla být široká 30 m, ale k požadavku navrhovatelů byla zúžena na 17 m. V návaznosti na to předložil snímek mapy, do něhož zakreslil i variantu navrhovanou navrhovateli a se zákresy, kde a po kolika metrech na páteřní komunikaci T. G. Masaryka navazují komunikace směřující západovýchodním směrem. Dále přiložil letecký snímek dané lokality, na němž zakreslil již existující část komunikace na ploše D.3 v délce 150 m a dále zbývající část této plochy, která by měla být ještě dobudována v délce 100 m (ve směru napojení na plochu Z.M3). V souvislosti s tím uvedl, že jím zastupované osoby zúčastněné na řízení se zavázaly podílet se finančně na nákladech spojených s vybudováním úseku v délce 150 m ve výši poloviny nákladů, náklady spojené s výstavbou zbývající části komunikace ve výši 100 m by uhradily zcela. Ohradil se dále proti tvrzení, že by daná komunikace měla mít povahu komunikace tranzitní. Připomněl, že by v podstatě umožnila napojení plochy Z.M3, kde je plánováno výhledově 150 rodinných domů. I kdyby teoreticky došlo v budoucnu k napojení přeložky od obce Příbyslav, tak tato obec má pouze 200 obyvatel. V žádném případě by se nejednalo o tranzit. Uzavřel s tím, že řešení napojení funkční plochy Z.M3 zvolené územním plánem považuje za řešení nejlepší, které již existovalo i v předchozím územním plánu.
44. Zástupce navrhovatelů dále k věci dodal, že pokud jde o limit 700 m² v ploše BI, pak i pokud by byl vnímán jako minimální, nemůže dle navrhovatelů obstát z důvodů v návrhu uvedených. Odůvodnění maximální plochy 2 000 m² v ploše OM pak považuje za argumentačně chudé, dle jeho názoru nebyla rozhodnutí o námitce navrhovatelky b) v tomto směru odůvodněna dostatečně. Odpůrce sice hovoří o problémech, které by větší stavby mohly přinést, ovšem nikterak je nekonkretizuje.

VI. Posouzení věci krajským soudem

45. Krajský soud poté přezkoumal napadené opatření obecné povahy v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu sedmého s. ř. s. Byl přítom dle § 101d odst. 1 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody návrhu. O věci usoudil následovně.
46. Krajský soud úvodem stručně konstatuje, že návrhem byl napaden Územní plán města Nové Město nad Metují, schválený zastupitelstvem města Nové Město nad Metují dne 19. 4. 2018, který nabyl účinnosti 5. 5. 2018. V dané věci tak není pochyb o tom, že daný územní plán, který je dle § 43 odst. 4 stavebního zákona opatřením obecné povahy, byl řádně přijat, oznámen a je účinný, stejně tak jako že návrh byl s ohledem na znění § 101b odst. 1 s. ř. s. podán včas.

47. V prvé řadě se soud zabýval otázkou aktivní legitimace navrhovatelů k podání návrhu. Podle § 101a s. ř. s. je oprávněn podat návrh ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech vydáním opatření obecné povahy zkrácen. V daném případě je zřejmé, že navrhovateli a) přísluší vlastnické právo k pozemkům p. č. p. č. 843/73, 843/57, 843/55 a 843/10 v k. ú. Vrchoviny. Na těchto pozemcích je vymezena plocha Z.M2, která je plochou se způsobem využití BI. Dále navrhovatel a) nesouhlasí s tím, že na sousedních pozemcích (zejm. p. č. 843/72, 883/17, 833/42 a 833/39 v k. ú. Vrchoviny) je vymezena plocha koridoru dopravní infrastruktury D.3, která je současně vymezena jako veřejně prospěšná stavba W.D8 s možností vyvlastnění.
48. Navrhovatelka b) je potom výlučným vlastníkem mimo jiné pozemků par. č. 831/1, 831/3, 832/4, 833/33, 833/34, 833/31, 833/45, 834/3, 843/13, 843/40, 843/52, 843/58, 883/12, 883/13, 883/14, 883/17, 251/1, 251/7. Dále je podílovým spoluvlastníkem s podílem 9/10 pozemků p. č. 833/36, 833/37, 833/39, 833/40, 833/41, 833/42, vše v k. ú. Vrchoviny. Na těchto pozemcích jsou vymezeny plochy Z.M1, Z.M2, D. 3 a veřejně prospěšná stavba W.D 8.
49. S ohledem na vlastnictví či spoluvlastnictví obou navrhovatelů (kteří podávají společný návrh) je tak dle názoru krajského soudu jejich aktivní věcná legitimace k podání návrhu dána. K tomu srov. například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010-89 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz; rozhodnutí Ústavního soudu, na která je odkazováno v tomto rozhodnutí, jsou potom dostupná na nalus.usoud.cz).
50. Pokud jde o problematiku aktivní legitimace k podání návrhu, musel se ale soud touto otázkou zabývat ještě hlouběji, neboť navrhovatel a) podal návrh na zrušení části Územního plánu sám za sebe, pro dotčení ve svých veřejných subjektivních právech, ale i jako tzv. zástupce veřejnosti ve smyslu § 23 stavebního zákona. Na tomto místě zároveň krajský soud zdůrazňuje, že navrhovatel u jednotlivých návrhových námitek, jak jsou specifikovány výše, zpravidla nerozlišil, zda tu kterou námitku podává v procesním postavení fyzické osoby tvrdící dotčení svých veřejných subjektivních práv, či v postavení zástupce veřejnosti. Spíše okrajově na své procesní postavení zástupce veřejnosti odkazuje u návrhových námitek č. 3 a 4, jak jsou specifikovány výše.
51. Krajský soud nicméně na tomto místě dospívá k závěru, že všechny návrhové námityky navrhovatelů je nutno věcně vypořádat, a to bez ohledu na to, v jakém procesním postavení tu kterou z námitek navrhovatel a) vznáší. Tento svůj závěr krajský podpírá rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 As 220/2016 – 198, dle kterého: *„Ustanovení § 23 stavebního zákona z roku 2006 ve smyslu § 33 s. ř. s. přiznává zástupci veřejnosti způsobilost mít práva a povinnosti i pro účely uplatnění a prosazení námitek veřejnosti proti opatření obecné povahy v řízení před správním soudem. Zástupce veřejnosti přitom není v návrhových bodech omezen jen na námityky uplatněné v průběhu řízení o přijetí územního plánu.“*
52. Pokud tedy zástupce veřejnosti není při vznášení návrhových bodů směřujících ke zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části v soudním řízení správním vázán námitykami uplatněnými v průběhu řízení o přijetí územního plánu, je povinností soudu všechny jeho námityky bez dalšího věcně vypořádat. Není tedy rozhodné, zda v předmětném řízení navrhovatel a) ty které námityky vznášel jako zástupce veřejnosti či jako fyzická osoba tvrdící dotčení svých práv. Předmětné rozlišení má význam pouze u přezkumu tzv. proporcionality předmětného Územního plánu, kde vznesení námitek (co do způsobu uspořádání vztahů v území) v průběhu řízení o pořizování Územního plánu je podmínkou pro tento typ přezkumu. Z předmětného návrhu nicméně plyne, že co do proporcionality byly podávány námityky oběma navrhovateli v průběhu pořizování Územního plánu, otázkou proporcionality se tedy krajský soud bude postupně zabývat ve vztahu ke všem v předmětném návrhu vzneseným námitykám.

53. Navrhovatelé, jak již bylo uvedeno výše, napadají předmětný územní plán pro jeho nezákonnost, když tuto dovozují v části stanovení podmínek prostorového uspořádání ploch BI ze znění vět „Výměra každého nově vymezeného/vyčleněného pozemku bude 700 m² (u plochy dvojdomku 350 m²)“ a „MIN. % ZELENĚ 55“, v části stanovení podmínek prostorového uspořádání ploch OM ze znění věty „max. zastavěná plocha pro jednotlivé stavby 2.000 m²“ a dále z obsahu textové i grafické části vymezující plochu dopravní infrastruktury D.3 a plochu veřejně prospěšné stavby W.D8.
54. **Věcně je tedy nutno rozsah přezkumu vymezit či konkretizovat tak, že navrhovatelé napadají proporcionalitu Územního plánu (pokud jde o výše specifikované plochy a jejich regulaci) a zároveň způsob vypořádání jejich námitek vznesených v průběhu pořizování Územního plánu. Způsob vypořádání námitek vznesených v průběhu pořizování Územního plánu nicméně navrhovatelé napadají pouze v obsahových souvislostech s návrhovými námítkami č. 2 a de facto č. 3 a 4 (u posledních dvou pouze v souvislosti s odmítnutím variantního řešení dopravního napojení plochy Z.M3).**
55. Krajský soud nejprve považuje za nutné zmínit, že proporcionalitou uspořádání vztahů v územním plánu se může zabývat až za předpokladu, že navrhovatel (obecně) v průběhu jeho pořizování uplatnil námítky nebo připomínky. Uváděné a contrario plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, sp. zn. 9 Ao 2/2009, dle kterého: „*Námítkou omezení vlastnických a jiných věcných práv spočívající v určení jiného funkčního využití pozemků v novém územním plánu obce se soud může na návrh vlastníka takových pozemků zabývat v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. pouze tehdy, vyslovil-li vlastník dotčených pozemků (navrhovatel) v procesu přijímání a schvalování nového územního plánu obce své námítky nebo připomínky proti novému funkčnímu využití pozemků, a tedy obci umožnil se s těmito vyhradami seznámit a reagovat na ně prostřednictvím vypořádání námitek nebo připomínek dle § 53 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006.*“
56. Je nesporné, že navrhovatelé v průběhu procesu pořizování Územního plánu Nového Města nad Metují vznesli řadu námitek. Tyto vznášeli jednak v postavení soukromých fyzických osob tvrdících dotčení svých veřejných subjektivních práv (k tomu konkrétně jejich podání ze dne 19. 2. 2014, dne 20. a 23. 2. 2014 a dne 27. 2. 2017). Navrhovatel a) dále vznesl řadu námitek v postavení zástupce veřejnosti, kdy tyto měly ve smyslu § 23 odst. 3 stavebního zákona plynout z tzv. věcně shodné připomínky osob, jejichž zástupcem se navrhovatel ve smyslu posledně citovaného ustanovení stal oproti jejich podpisům. Ve vztahu k projednávané věci jde konkrétně o námitku ze dne 19. 2. 2014 týkající se obsahově návrhových námitek č. 3 a 4 – požadavek na zpracování variantního řešení dopravního napojení plochy Z.M3 v Územním plánu.
57. Uváděná podmínka, respektive pomyslná vstupní brána, pro možnost soudu vstoupit do věcného přezkumu úpravy vztahů v území, jak byly nastaveny v Územním plánu, včetně jejich vzájemné proporcionality, je tedy splněna.
58. Krajský soud považuje za nutné se nejprve vypořádat s kvalitou, pokud jde o formu a obsah, vypořádání námitek uplatněných navrhovateli v průběhu pořizování územního plánu (**dílčí části návrhových bodů č. 2 a de facto č. 3 a 4**).
59. V prvním případě, tj. **v případě dílčí části návrhového bodu č. 2**, v námitce ze dne 27. 2. 2017 navrhovatelka b) namítala snížení velikosti max. zastavěné plochy pro jednotlivé stavby v plochách OM z 3. tis. m² na 2 tis. m² a naopak požadovala zvýšení max. zastavěné plochy na 4 tis. m². Odpůrce nepovažoval podání navrhovatelky z 27. 12. 2017 za námitku, protože podle jeho názoru se netýkala změn provedených v návrhu předmětného opatření obecné povahy po veřejném projednání. S tímto závěrem navrhovatelka nesouhlasí, a to z důvodu, že jak sám odpůrce uvedl na str. 304 Kapitoly 17 nazvané Vyhodnocení ostatních podání obdržených v rámci opakovaného veřejného projednání, na základě námítky provedl úpravu části odůvodnění napadeného ÚP v kapitole 13.5.2. Nedošlo pouze ke změně číslovky z 3000 m² na 2000 m², ale

i dalšího textu. Zjevně tedy nešlo pouze o chybu v psaní, jak uvádí odpůrce ve vyhodnocení námítky. Je tedy zřejmé, že výhrady navrhovatelky se týkaly části ÚP, ve kterém došlo ke změně a že podání ze dne 27. 12. 2017 bylo námítkou. Podle přesvědčení navrhovatelky tedy její podání ze dne 27. 12. 2017 bylo námítkou a odpůrce pochybil, pokud je považoval za zákonem nepojmenované „ostatní podání“. O námitce z tohoto důvodu nerozhodl, vypořádal ji uvedením formulace „Podání je nepřijatelné“. I to považuje navrhovatelka za nezákonné.

60. Předmětná námitka navrhovatelky b) spočívala v požadavku omezit v nových plochách OM plošný rozsah stavby na 4000 m² s doporučením označit jako nepřijatelné pouze stavby skladů a hal se skladovou plochou přesahující plochu 2000 m². Podání navrhovatelky (o kterém tato hovoří jako o námitce) bylo vyhodnoceno jako nepřijatelné. Podání bylo podané po uplynutí řádné lhůty 30ti dnů ode dne doručení veřejné vyhlášky, kterou se návrh ÚP a vyhodnocení vlivů ÚP na udržitelný rozvoj území doručoval. Nicméně pořizovatel v zájmu maximální ochrany práv podatelů považoval za přijatelné toto podání akceptovat a provést jeho vyhodnocení. Obsah podání je shrnut v dílčích bodech na str. 300 – 304 Kapitoly č. 17 odůvodnění Územního plánu - Vyhodnocení ostatních podání obdržených v rámci opakovaného veřejného projednání.
61. Námitka navrhovatelky b) byla odmítnuta jako nepřijatelná, a to pro její opožděnost - v předmětném znění měla být dle odpůrce vznesena při prvním veřejném projednání návrhu znění Územního plánu. Pořizovatel ÚP provedl porovnání (str. 303 Kapitoly 17 odůvodnění Územního plánu) a na jeho základě konstatoval, že jak dokumentace pro opakované veřejné projednání, tak již dokumentace pro první veřejné projednání, obsahovaly jako podmínku prostorového uspořádání max. zastavěnou plochu pro jednotlivé stavby 2000 m².
62. Pořizovatel tedy prověřil obsah kompletních textových dokumentací a zjistil, že v dokumentaci pro první veřejné projednání byl v části odůvodnění v kapitole 13.5 Odůvodnění koncepce občanského vybavení uveden následující text: *Využití OM je směřováno na prodeje o menších objemech (do 3000 m²), na VL jsou přípustné rozsáhlejší halové prodeje.* Jak je dle pořizovatele patrné, tato část obsahovala chybu v psaní, která nekorespondovala s výrokovou částí návrhu územního plánu. V rámci dokumentace pro opakované veřejné projednání byla tato chyba odstraněna a citovaná závorka s uvedenou výměrou z odůvodnění zcela vypuštěna. Tato úprava odůvodnění tedy neměla dle pořizovatele žádný vliv na navrženou koncepci a regulaci, která je obsahem výrokové části, o které je při vydávání opatření obecné povahy rozhodováno. Na základě tohoto provedeného rozboru podání a na základě skutečnosti, že podání není mířeno proti žádné konkrétní části územního plánu dotčené úpravou provedenou po prvním veřejném projednání, pořizovatel dospěl k závěru, že se v případě předmětného podání navrhovatelky b) nejedná o námitku ani připomínku k předmětu opakovaného veřejného projednání.
63. Podle ustanovení § 53 odst. 2 stavebního zákona se upravený návrh a případné upravené nebo doplněné vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území v rozsahu těchto úprav projedná na opakovaném veřejném projednání. V souladu se stavebním zákonem se tedy na opakovaném veřejném projednání neprojednává znovu celý návrh územního plánu, ale pouze úpravy provedené po prvním veřejném projednání.
64. Ze stejného principu vychází i ustanovení § 52 odst. 3 stavebního zákona, dle něhož i dotčené orgány a krajský úřad jako nadřízený orgán mohou uplatnit svá stanoviska pouze k těm částem řešení, které se změnilo od společného jednání dle § 50 stavebního zákona. V souvislosti s tím lze odkázat například na závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2014, č. j. 50A 15/2015 – 50, dle kterého: *„Upravený návrh a případné upravené nebo doplněné vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území projedná na opakovaném veřejném projednání v rozsahu těchto úprav. Návrh územního plánu se tedy neprojednává kompletně znovu, ale pouze v částech, které byly dotčeny podstatnou změnou. Toto omezení se následně musí nutně projevit v možnosti podávat proti upravenému návrhu územního plánu projednávaného v opakovaném veřejném projednání námítky a připomínky. A dále: Opačný přístup, tedy*

připuštění námitek všech vlastníků pozemků regulovaných územním plánem i ve fázi opakovaného veřejného projednání bez ohledu na to, že jejich pozemky byly dotčeny podstatnou úpravou územního plánu, by podle názoru soudu znamenal rezignaci na koncentraci řízení, kterou stavební zákon stanoví v § 52 odst. 3 stavebního zákona.“

65. Přestože ale byla předmětná námitka, respektive podání navrhovatelky b), ze shora uvedených důvodů vyhodnoceno jako nepřijatelné, došlo přesto k jeho věcnému vypořádání, a to níže citovaným způsobem (str. 305 Kapitoly 17 odůvodnění Územního plánu): „*Vznesený požadavek na možnost výstavby staveb až do 4000 m² je v rozporu s navrženou urbanistickou koncepcí, která jak je citováno výše předpokládá v plochách občanského vybavení (OM) výstavbu pouze menší občanské vybavenosti, která je adekvátní stávající zástavbě v Novém Městě nad Metují v okolí navržených ploch občanského vybavení OM. Současně je možné konstatovat, že v územním plánu nastavených 2000 m² umožňuje výstavbu objektu například objektu 50x20 m, což je plně dostačující pro stavební objekt obchodního domu odpovídajícího velikosti Nového Města nad Metují. Současně plně odpovídá stávajícím komerčním objektům na severu města v těsném sousedství s dalšími zastavitelnými plochami OM. Navržené řešení je tak plně v souladu s úkoly územního plánování stanovenými ustanovením § 19 stavebního zákona, například stanovovat koncepci rozvoje území, včetně urbanistické koncepce s ohledem na hodnoty a podmínky v území. Pro případ potřeby v Novém Městě nad Metují postavit opravdu významnější a větší komerční objekt, je možné využít vymezené plochy výroby a skladování – lehký průmysl (VL), u které nejsou podmínky prostorového uspořádání limitovány. Současně lze zmínit skutečnost, že z žádných zákonných normy či normy práva ústavního nelze dovodit existenci subjektivního práva vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla tato nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití. I přes nezpochybnitelné ústavou zaručené právo vlastnit majetek, přičemž z podstaty tohoto práva v sobě nepochybně implicitně zahrnuje i právo vlastníka předmět vlastnictví zhodnocovat, nelze toto právo vykládat tak, že by se vlastník takového zhodnocení mohl domáhat na jiných osobách, včetně orgánů veřejné moci. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 2 Ao 1/2008 – 51).“*
66. Na tomto místě krajský soud dospívá k závěru o správnosti a zákonnosti postupu při vypořádání námítky, respektive shora označeného podání navrhovatelky b). Odkazuje přitom na vše, co bylo – zejména s ohledem na časovou posloupnost – uvedeno výše. V detailech potom na znění celého textu vypořádání onoho podání na str. 300 – 305 Kapitoly 17 odůvodnění Územního plánu.
67. Nutno konstatovat, že odpůrce šel nad rámec svých povinností jemu plynoucích ze zákona, když – přes opožděnost vznesení námítky výše uváděného znění – tuto věcně vypořádal. De facto tak s podáním navrhovatelky b) nakládal jako s námitkou. Skutečnost, že tato není vypořádána v Kapitole 15 odůvodnění, ale Kapitole 17 odůvodnění Územního plánu, je v materiálně vzato bez relevance. Tuto skutečnost považuje krajský soud při vypořádání důvodnosti této návrhové námítky za rozhodující. K dotčení žádných práv navrhovatelky b) totiž fakticky nedošlo. S obsahem jejího podání se odpůrce vypořádal, byť ne formálně jako s námitkou. Na obsah jeho vypořádání však tato skutečnost vliv neměla (viz výše). Podání navrhovatelky byla evidentně věnována obdobná pozornost, jako kdyby bylo za námitku považováno.
68. Dále se krajský soud v logické posloupnosti zabýval **dílní částí návrhových bodů č. 3 a 4**, kterým navrhovatelé napadali nezákonnost vypořádání jejich námitek, které vznášeli v průběhu pořizování. Navrhovatelé ve svých námitkách navrhovali variantní řešení dopravního napojení plochy Z.M3 (a potenciálně také dopravy od obce Přibyslav), a to k severozápadu mimo město (směr Vrchoviny-Náchod). Odpůrce odmítl nabízené variantní řešení s využitím – dle názoru navrhovatelů - zcela obecných, zčásti protichůdných (viz výše) a zčásti nepravdivých argumentů.
69. Pokud jde o požadavky na kvalitu rozhodnutí o námitkách vznesených v procesu pořizování územního plánu vlastníky pozemků, tyto vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.

11. 2007, č. j. 1 Ao 5/2010-169, publik. pod č. 2266/2011 Sb. NSS, tak, že na odůvodnění rozhodnutí o námitkách lze klást stejné požadavky jako v případě typických správních rozhodnutí, tj. musí z něj být seznatelné, z jakého důvodu považuje obec námitky uplatněné oprávněnou osobou za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečností předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené.
70. V této souvislosti nicméně krajský soud neopomíná ani závěr obsažený v nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, že „*Požadavky (...) vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu.*“; jakož i Nejvyšším správním soudem zastávaný názor, že míra konkrétnosti odůvodnění rozhodnutí o námitkách je závislá i na velikosti dané obce (viz rozsudek ze dne 26. 2. 2014, č. j. 6 Aos 2/2013-95).
71. Výše uvedené platí obecně pro vše výše vyřčené, tj. i pro dílčí část návrhového bodu č. 2 předmětného návrhu.
72. S námitkou navrhovatele vznesenou v souvislosti s vymezením respektive nevymezením variantního řešení dopravního napojení plochy Z.M3 (námitka požaduje vymístění přeložky silnice III/01422 z územním plánem vymezené trasy a ploch a její umístění do jedné ze dvou navrhovaných alternativních tras), se odpůrce vypořádal na stranách 509, 513, 519 a 562 Kapitoly č. 15 odůvodnění Územního plánu. Kapitola 15 je potom zpracována, pro svou obsáhlost, samostatně a je na ni odkazováno (obdobné platí pro Kapitulu č. 17 odůvodnění Územního plánu, na kterou je odkazováno výše).
73. Námitku navrhovatelů (zejména však navrhovatelky b)), co do jimi požadovaného vymístění přeložky silnice III/01422 z územním plánem vymezené trasy a ploch a její umístění do jedné ze dvou navrhovaných alternativních tras, odpůrce zamítl.
74. S požadavkem navrhovatelů na zřízení vymezení variantního řešení se přitom odpůrce vypořádal následovně: „*Návrh přeložky silnice III/01422 způsobem daným v návrhu územního plánu byl proveden na základě důkladného posouzení stavu území, jeho rozvojových možností i potřeb vymezených zastavitelných ploch. Bylo zvoleno řešení tvořící nosný prvek pro dopravní obsluhu navazujících zastavitelných ploch a zároveň zajišťující dopravní obsluhu příslušející silnici III/01422. Toto řešení současně vychází z původního řešení obsaženém v Územním plánu sídelního útvaru. Navržené řešení minimalizuje zásah do práv vlastníků a dává předpoklady ekonomicky únosného řešení. Jiné umístění dotčené silnice by znamenalo zdvojení dopravního systému, neboť v rámci vymezených zastavitelných ploch by nutně musela být umístěna páteřní dopravní komunikace v parametrech veřejného prostranství zajišťujícího obsluhu ploch bydlení. Přeložka III/01422 je vedena snahou eliminovat příjezd stávající obytnou čtvrtí. Nová trasa sice také prochází navrhovanou zastavbou obytných domů, ale v příznivějším profilu, je ochráněna izolační zelení, délka příjezdu budoucím zastavěným územím je výrazně kratší a zároveň obsluhuje přilehlé lokality, které je nutné napojit na silniční síť. Součástí jakéhokoli řešení, které vymezuje plochy pro výstavbu, musí být také řešení dopravní a technické infrastruktury, systému zeleně a ostatní veřejné vybavenosti. Možnosti alternativních řešení prezentovaných podatelkou se v těchto souvislostech ukazují jako sporné, neekonomické a zatěžující vlastníky nad únosnou míru. Řešení navržené podatelkou není v souladu se stanovenou urbanistickou koncepcí. Její požadavek na posun dopravního napojení zastavitelné plochy Z.M3 dále na sever mimo zastavěné území města není v souladu se stanovenou urbanistickou koncepcí. Zde si nutno uvědomit, že zmiňovaná zastavitelná plocha Z.M3, z naprosté většiny přebíraná z řešení z dosavadní územně plánovací dokumentace, je dopravně obslužitelná de facto z několika málo míst a to většinou na její jihovýchodní straně – z ulice Luční, Rovné a Pod Vodojem. Další napojení z ulice Okrajové je vzhledem k tamní vysoké hustotě zástavby a nedostatečně dimenzovaným uličním profilům se špatnými rozhledovými poměry velice problematické. Dále k severozápadu pak dopravní napojení zcela absentuje, maximálně zde lze realizovat pěší průchody z oblasti Kaštánek (přesně z okolí spojení ulic Kaštánky, U Lípy a Vrchovinská). Z tohoto pohledu jednoznačně vyplývá potřeba zajistit dopravní napojení a současně i samotnou průchodnost územím co nejbližší, resp. nejjihněji, což je právě obsahem*

územního plánu. Takovýmto řešením bude zajištěno, že budoucí zástavba v zastavitelné ploše Z.M3 (ale i zastavitelné ploše Z.M2) bude organicky napojena na stávající zástavbu, bude pokračovat pokračování zástavby v lokalitě František. Naproti tomu vznesený požadavek na zajištění dopravní obslužnosti zastavitelné plochy Z.M3 mimo zastavěné území na samotném severním okraji města by bylo pokračováním urbanisticky velmi nevhodného vývoje podél západní strany této zastavitelné plochy spočívající v absenci dostatečně dimenzovaného dopravního napojení (tj. dopravní propojení ve východo-západním směru). Současně lze rovněž na obecné rovině dodat, že stejně jako plní místní a účelové komunikace dopravní řešení uvnitř sídel, silnice III. tříd jsou pak určeny k vzájemnému spojení obcí nebo jejich napojení na ostatní pozemní komunikace. Jejich vymístěním mimo sídla, jak je v námitce de facto požadováno, by se tak zcela vytratil jejich smysl a význam. V tomto pohledu pak ani nelze mluvit o tranzitní dopravě přeložky III/01422, neboť vzhledem k velikosti obce Příbyslav nelze v případě realizace přeložky silnice III/01422, která nutno podotknout je v návrhu územního plánu vedena pouze jako územní rezerva, předpokládat, že by v předmětné lokalitě generovala významné dopravní zatížení (jen v ploše Z.M3 zpracovaná územní studie předpokládá 150 rodinných domů). Rovněž nelze soubližit s argumentem podatelky, že silnice III/01244 slouží pro tranzitní dopravu nákladních a osobních automobilů a autobusů mimo Nové Město nad Metují. Jako zavádějící se dá označit názor podatelky, že zajištěním dopravní obslužnosti plochy Z.M3 mimo jiné i přes plochu Z.M2 (jejími slovy „soukromé zájmy majitelů pozemků ploch Z.M3“) budou výrazně omezeny vlastnická práva majitelů pozemků a staveb na plochách Z.M2 a v obytných zónách ulic Kaštánky a Dubinky. Přijmutím a zobecněním tohoto názoru by nastala absurdní situace, kdy by byl prakticky jakýkoliv rozvoj sídel znemožněn, protože nové zastavitelné lokality, v souladu se stavebním zákonem navazující na stávající zastavěné území, by musely být nutně rovněž dopravně napojovány na a do stávajícího sídla. Případný možný rozvoj by pak mohl být představován pouze oddělenými, izolovanými „satelity“, což by ovšem bylo v rozporu se základními principy, úkoly a cíli územního plánování. V námitce navržené alternativní řešení řeší možné alternativy přeložky silnice III/01422, nicméně neřeší (Alt. B) či téměř neřeší (Alt. A) dopravní obslužnost lokality Z.M3 a upřednostňuje tak soukromá práva podatelky nad celkovou koncepcí rozvoje území.“

75. Odůvodnění rozhodnutí o námitce, i formálně vzato podání v prvně uváděném případě, jsou dle názoru krajského soudu až nad míru podrobná, věcná a racionálně vyvracející navrhovateli podané námítky (respektive formálně vzato podání a námítka). V podrobnostech krajský soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí o námitce a vypořádání podání navrhovatelů, neboť nepovažuje za nutné je podrobně opisovat.
76. Dílčí části návrhových bodů č. 2 a de facto 3 a 4 navrhovateli napadající nezákonnost vypořádání jimi vznesených námitek, co do jimi (návrhem) napadaného rozsahu, jsou tedy s ohledem na vše výše uvedené nedůvodné.
77. Zbývající a podstatná část předmětného návrhu, **konkrétně návrhové body č. 1, 2, 3 a 4**, obecně vzato a místy implicitně napadají proporcionalitu Územního plánu. Navrhovatelé napadají stanovení podmínek prostorového uspořádání ploch BI konkrétně vět „Výměra každého nově vymezeného/vyčleněného pozemku bude 700 m² (u plochy dvojdomku 350 m²)“ a „MIN. % ZELENĚ 55“; stanovení podmínek prostorového uspořádání ploch OM, konkrétně větu „max. zastavěná plocha pro jednotlivé stavby 2.000 m²“ a dále vymezenou plochu dopravní infrastruktury D.3 a plochu veřejně prospěšné stavby W.D8.
78. V obecné rovině, ve vztahu k problematice proporcionality uspořádání vztahů v území, považuje soud za nutné zdůraznit, že přijetí územního plánu a zejména jeho obsah je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a projevem práva na samosprávu územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí (v tomto případě opatření obecné povahy jako jedné z forem činností vrchnostenské veřejné správy) územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010 – 103). Soudům nepřisluší přezkoumávat, zda byl pro určitý pozemek zvolen nejvhodnější způsob funkčního využití či regulace. Soud pouze zkoumá, zda příslušný orgán postupoval při pořizování územního plánu a v řízení o jeho vydání v souladu se zákonem (k

tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006 – 74). Úlohou soudu je bránit jednotlivce před excesy v územním plánování, nikoliv územní plány dotvářet či věcně regulovat. Při hodnocení zákonnosti územního plánu či jeho změny se proto soud řídí zásadami proporcionality a zdrženlivosti. Ke zrušení územního plánu soud přistoupí pouze tehdy, byl-li zákon porušen v nezanedbatelné míře, tj. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a vydaného opatření obecné povahy. Soud může podle okolností zrušit i část územního plánu, pokud to umožňuje charakter napadeného aktu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 – 73).

79. V procesu územního plánování se zvažují zájmy soukromé i veřejné, přičemž výsledkem je rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Územní plán je způsobilý značně ovlivnit práva a povinnosti fyzických a právnických osob, zejména pak vlastnická práva k nemovitostem nacházejícím se v území regulovaném územním plánem, neboť dotčení vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 Listiny). Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny na základě zákona, z ústavně legitimních důvodů, jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů, vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120).
80. Dále k oné proporcionalitě vztahů v území krajský soud uvádí, že podmínky, za jakých jsou vlastníci dotčení územním plánováním povinni i bez svého souhlasu strpět omezení, která pro ně vyplývají z územního plánu, vymezil Nejvyšší správní soud v bodě 47 usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publikovaném pod č. 1910/2009 Sb. NSS, tak, že zásahy do vlastnického práva ve formě územních plánů *„musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona.“* Hodnocení tzv. proporcionality při přezkumu územních plánů tedy spočívá v posouzení toho, zda zjištěná omezení dotčeného vlastníka nemovitosti nepřesahují spravedlivou míru citovanými kritérii vymezenou.
81. V posuzované věci se krajský soud zabýval tedy tím, zda regulace a vymezení ploch – jak jsou specifikovány shora - nepřekračují spravedlivou míru. Dospěl přitom k závěru, že odpůrcem zvolené řešení do práv navrhovatelů neproporcionálně nezasahuje.
82. Odpůrce se, jak je výše rozvedeno, snažil o optimální využití ploch, jednotlivé důvody, pro které je struktura Územního plánu dána v jeho přijaté podobě, potom plynou z odůvodnění Územního plánu, který je dostupný na webových stránkách odpůrce (www.novemestonm.cz). V daném případě odpůrce zřetelně vyvažoval jednotlivé zájmy, tj. zájem na logickém a propojeném využití lokalit, na ochraně životního prostředí a bydlení obyvatel. Tvrzená omezení navrhovatelů jsou úměrná stanovenému cíli, jímž je udržitelný rozvoj území. Přijaté řešení je proporcionální, neboť stanovení napadených ploch a jejich regulativů významněji a již vůbec ne diskriminačně nezasahuje do vlastnických práv navrhovatelů. Takový postup krajský soud považuje za zcela legitimní.
83. Územní plánování je prostředkem k harmonizaci poměrů na území jím regulovaném a umožňuje sladit veřejný zájem (včetně veřejného zájmu přesahujícího dimenze regulovaného území) s individuálními zájmy týkajícími se daného území. Jak už krajský soud shora uvedl, soudy v řízení o zrušení části opatření obecné povahy, jímž je územní plán, brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společnosti) před excesy a nedodržením zákonných mantinelů. V přezkoumávané věci však krajský soud v rámci přezkumu, jehož mantinely byly

vymezeny návrhovými body, žádné takové excesivní jednání odpůrce při přípravě napadeného ÚP neshledal.

84. Na tomto místě považuje krajský soud za nutné zdůraznit, že správní soudnictví stále funguje v naší současné právní úpravě na kasačním principu. Podaný návrh by svým obsahem obstál spíše v reformačním modelu správního soudnictví (k tomu například rakouská právní úprava správního soudnictví po reformaci nazvané „Novelle 2012“), kde je kasační rozhodnutí soudu spíše výjimečným a úkolem správních soudů je tyto dotvářet případně měnit – zejména pokud jde o dílčí regulace či uspořádání ploch v území.
85. V souvislosti s tím krajský soud považuje za vhodné zopakovat, že podle § 101d odst. 1 s. ř. s. je soud při rozhodování vázán rozsahem a důvody návrhu (viz analogicky § 75 odst. 2 s. ř. s., dle něhož soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů). Nejen v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, ale rovněž v řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu návrhem napadeného opatření obecné povahy je vymezen návrhovými body, jimiž navrhovatel konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona.
86. Ohledně této problematiky odkazuje krajský soud ještě například na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78:
87. *„Proto je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nabrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty.“*
88. *Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta.“*
89. Po pečlivém posouzení obsahu návrhových námitek, veškerých relevantních okolností a snesených argumentů tak dospěl krajský soud k závěru, že odpůrce dostal cílům a úkolům územního plánování vymezeným v § 18 a 19 stavebního zákona, vypořádal se s námitkami navrhovatelů proti napadeným částem Územního plánu a tyto přezkoumatelným způsobem odůvodnil. V textové části Územního plánu našel soud i přesvědčivé odůvodnění spravedlivosti míry omezení, respektive přijaté regulace.
90. Ze shora uvedených důvodů tedy krajský soud nemohl přisvědčit žádné z návrhových námitek a neshledal návrh důvodným. Proto mu nezbylo, než jej dle § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítnout.

VII. Náklady řízení

91. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch odpůrce, ten však požadavek na náhradu nákladů řízení (přes původní avízo takové možnosti) nakonec neuplatnil. Proto soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.
92. Již tedy pouze obiter dictum poukazuje krajský soud na existenci usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47. Dle jeho závěru

náhradu nákladů řízení spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná. V odstavci 29 citovaného usnesení pak Nejvyšší správní soud vymezil ty situace, kdy žalované správní orgány mají právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, pokud přesahují jejich běžnou úřední činnost. Příkladem může být dle Nejvyššího správního soudu právě řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, např. územního plánu, vydaného malou obcí, která nedisponuje odborným personálem, kdy odbornou agendu spojenou s pořízením územního plánu zákon svěřuje pořizovateli.

93. V daném případě odpůrce má statut města, jeho úřad vykonává agendu stavebního úřadu, odpůrce byl pořizovatelem územního plánu. Za této situace by tedy krajský soud nepovažoval za odůvodněné, pokud se odpůrce v řízení nechal zastupovat advokátem, tedy náklady s tím spojené by nepovažoval za náklady účelně vynaložené, na jejichž náhradu by měl odpůrce právo.
94. Náhrada nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení je pak přiznávána pouze ve zcela výjimečných případech zákonem vymezených. Takové ale v posuzované věci nenastaly, proto rozhodl, jak je uvedeno ve výroku III. rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 4. října 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu